

РЕШЕНИЕ

№ 28479

гр. София, 15.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в
публично заседание на 02.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **6456** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на П. Д. Р. ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място] и със посочен съдебен адрес – [населено място], [улица] вх. А, ет.2, офис 9 чрез адв. А. Г. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-1030-000238 от 04.03.2026 г., издадена от Началник група към ОДМВР П., сектор „Пътна полиция“ П. – Р. К. П., с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водача П. Д. Р., който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Жалбоподателят излага твърдения за незаконосъобразност на оспорената заповед, като счита, че липсват посочените в закона предпоставки за издаването ѝ. Моли съда за нейната отмяна.

В съдебно заседание, редовно уведомен, жалбоподателят не се явява и не се представлява. Депозирана е молба от адв. Г., с която се поддържа депозирана жалба по подробно изложени съображения. Претендира направените по делото разnosки, за които представя списък и доказателства за тяхното извършване.

Ответникът – Началник-група към ОДМВР – П., сектор „Пътна полиция“ П. – Р. К. П., редовно призован, не се явява и не се представлява. По делото е депозирано становище по жалбата от юрк. М. М., с което се твърди нейната неоснователност. Претендира разnosки и прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар от страна на жалбоподателя.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-1030-000238 от 04.03.2026 г., издадена от Началник група към ОДМВР П., сектор „Пътна полиция“ П. – Р. К. П., с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водача П. Д. Р., който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

От мотивите на заповедта е видно, че мярката се налага заради това, че на 03.03.2026 г. П. Д. Р. на Автомагистрала „Т.“, 116 км посока от изток към запад, управлява лек автомобил А. А4 с рег. [рег.номер на МПС] , лична собственост, като при извършена проверка се е установило, че водачът управлява посоченото МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

При извършена проверка от полицейски служители на МВР е издаден Акт за установяване на административно нарушение № ГА 4241378/03.03.2026 г. за извършено нарушение на чл.140, ал.1, предл.1, от ЗДвП – за това, че жалбоподателят управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

На 03.03.2026 г. за автомобил А. А4 с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя е сключена от собственика застраховка „Гражданска отговорност“ с валидност до 03.03.2027 г. включително и регистрацията на автомобила е възстановена на основание чл.143 ал.10 от ЗДвП.

В хода на съдебното производство са приети писмените доказателства, приложени по административната преписка, както и тези представени от жалбоподателя.

От правна страна съдът намира следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 317з-3162/15.04.2022 г. на директора на ОДМВР - П., издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, както и Заповед № 8121к-2836 от 11.03.2024 г. също приложени с административната преписка, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Видно чл. 171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП, принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Административният орган е посочил за кое конкретно от визираните в разпоредбата на чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП нарушения се налага мярката, което съвпада изцяло и с изложените фактическите основания, а именно за нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.

В случая извършването на нарушението, а именно, че жалбоподателят е управлявал превозно средство, което не е регистрирано предвид служебното прекратяване на регистрацията, е безспорно установено. Практически това не се и отрича от него. Неотносими към въпроса за

законосъобразността на мярката са наведените доводи за липса на знание у жалбоподателя относно прекратяването на регистрацията, и на доказателства, че жалбоподателят е бил уведомен за това обстоятелство. При упражняването на правомощието по чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП административният орган действа при обвързана компетентност, т.е. във всеки случай на констатирано с АУАН нарушение от кръга на посочените в разпоредбата, той е длъжен да наложи принудителната мярка, без да изследва съставомерността на деянието и законосъобразно ли то е било установено. Необходимото и достатъчно условие за издаването на заповед е да има съставен АУАН за установяване на нарушение по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 или чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Конкретно, при нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП, не се изисква от административния орган, издаващ заповедта за налагане на ПАМ, да проверява дали е било налице знание у водача на превозното средство за липсата на регистрация, както и дали собственикът е бил уведомен за прекратяването на регистрацията.

Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Така прекратената регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Административният орган е отнел СУМПС на водача -жалбоподател, тъй като полицейският орган е установил, че управляваният от него автомобил е не е регистриран по надлежния ред. По делото е представена застрахователна полица за заплатена ГО от собственика на автомобила от 03.03.2026 г., т.е. в деня на проверката и ден преди издаване на оспорената ЗПАМ. Предвид доказателствата за сключена ЗГО, съдът намира, че в случая не се били налице необходимите предпоставки за издаването ѝ, доколкото не е застрашен защитимият обществен интерес - безопасност на движението.

При това положение и с оглед разпоредбата на чл. 142, ал. 2 от АПК съдът намира, че са налице предпоставките за отмяна на наложената ПАМ.

С оглед изхода на спора, разноски се дължат на жалбоподателя, съобразно представен списък и които са своевременно заявени в общ размер на 505,11 евро, от които 500 евро – адвокатско възнаграждение и 5,11 евро разноски за внесена държавна такса.

От страна на ответника по делото е направено възражение за прекомерност на размера на претендираното адвокатско възнаграждение, което съдът намира за неоснователно. Разпоредбата на чл. 78 ал. 5 ГПК допуска редукция на размера само при мотивирано възражение, а в случая същото е изцяло бланкетно, не се посочват никакви конкретни доводи, които да налагат редуциране размера на уговореното възнаграждение. За пълнота на изложеното следва да бъде посочено, че претендирания размер е близък до този посочен в разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, съгласно който „за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв.“.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 61 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на П. Д. Р., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-1030-000238 от 04.03.2026 г., издадена от Началник група към ОДМВР П., сектор „Пътна полиция“ П. – Р. К. П., с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водача П. Д. Р., който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3

ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи - П., да заплати на П. Д. Р. ЕГН [ЕГН] сумата от 505,11 евро /петстотин и пет евро и единадесет евроцента/ евро, представляваща направените по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: